

Sag T-300/03

Moser Baer India Ltd mod Rådet for Den Europæiske Union

»Antisubsidieundersøgelser — compactdiske til indspilning med oprindelse i Indien
— beregning af subsidiebeløb — konstatering af skade — årsagsforbindelse —
ret til forsvar«

Rettens dom (Fjerde Afdeling) af 4. oktober 2006 II - 3918

Sammendrag af dom

1. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod tredjelandes praksis med subsidier — subsidier til erhvervelse af anlægsaktiver*
(Rådets forordning nr. 2026/97, art. 7, stk. 3)
2. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod tredjelandes praksis med subsidier — subsidier til erhvervelse af anlægsaktiver*
(Rådets forordning nr. 2026/97, art. 7, stk. 3)

3. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod tredjelandes praksis med subsidier — subsidiernes og skadens fastlæggelse*
(Rådets forordning nr. 2026/97, art. 11, stk. 1)
4. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod tredjelandes praksis med subsidier — afskrivningsperiodens fastlæggelse*
(Rådets forordning nr. 2026/97)
5. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod tredjelandes praksis med subsidier — undersøgelsens forløb*
(Rådets forordning nr. 2026/97, art. 30, stk. 1 og 2)
6. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod tredjelandes praksis med subsidier — skade*
(Rådets forordning nr. 2026/97)
7. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod tredjelandes praksis med subsidier — skade*
(Rådets forordning nr. 2026/97)
8. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod tredjelandes praksis med subsidier — skade*
(Rådets forordning nr. 2026/97)
9. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod tredjelandes praksis med subsidier — skade*
(Rådets forordning nr. 2026/97)
10. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod tredjelandes praksis med subsidier — skade*
(Rådets forordning nr. 2026/97, art. 8, stk. 7)

1. Med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger er Fællesskabets retsinstansers prøvelse af institutionernes skøn begrænset til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag

af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbar urigtig vurdering af de nævnte faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning.

Det samme gælder vedrørende vurderingen af afskrivningsperioden, der foretages i henhold til artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 2026/97 — om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab — hvorefter subsidier til erhvervelse af anlægsaktiver fordeles »over en periode, der afspejler den normale afskrivningsperiode for sådanne aktiver inden for den pågældende erhvervsgren«. Det fremgår nemlig af ordlyden og opbygningen af denne bestemmelse, hvorefter det navnlig skal afgøres, hvilken praksis der er normal inden for den pågældende erhvervsgren, at fastsættelsen af den omhandlede periode er et led i den vide skønsbeføjelse, som institutionerne råder over ved undersøgelse af komplicerede økonomiske forhold.

som kan henføres til undersøgelsesperioden. Fællesskabsinstitutionerne har derfor en vid skønsbeføjelse, som ikke er blevet indskrænket af Kommissionens retningslinjer på området i relation til de forhold, der kan lægges til grund som relevante.

Da afskrivningen imidlertid reguleres i det pågældende tredjeland, kan afskrivningsmetoden ifølge national lovgivning være relevant i denne sammenhæng. At fællesskabsinstitutionerne ikke har anvendt den omhandlede metode i forbindelse med andre antisubsidieundersøgelser, betyder ikke nødvendigvis, at denne bestemmelse er overtrådt.

(jf. præmis 28 og 29)

2. Artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 2026/97 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab, indeholder ikke særlige regler for, hvilke faktorer der skal tages hensyn til, når den normale afskrivningsperiode fastsættes inden for den pågældende erhvervsgren, hvis formål er at beregne værdien af den fordel, som eksportøren har opnået i forbindelse med købet af anlægsaktiverne, og

Når institutionerne tillægges en vis skønsbeføjelse i de gældende regler, tilsidesætter de tilsvarende ikke dette princip ved at udøve denne skønsbeføjelse uden i detaljer og på forhånd at forklare de kriterier, som de påtænker at anvende i hver enkelt situation, heller ikke i tilfælde, hvor institutionerne opstiller nye principielle retningslinjer.

(jf. præmis 40-46, 67, 88 og 104)

3. Artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 2026/97 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab, bestemmer bl.a., at oplysninger, som vedrører en periode, der ligger senere end undersøgelsesperioden, normalt ikke tages i betragtning ved subsidiernes og skadens fastlæggelse. Fællesskabsinstitutionerne vil derfor som oftest basere deres analyse på oplysninger vedrørende en periode, der slutter samtidig med undersøgelsesperioden. Denne bestemmelse er dog ikke til hinder for, at der ved analysen af disse oplysninger inddrages prognoser for fremtidige hændelser, for så vidt som disse er relevante og bygger på objektiv dokumentation, der er fremlagt under undersøgelsen.
5. I henhold til artikel 30, stk. 1 og 2, i forordning nr. 2026/97 — om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab — kan de omhandlede eksportører anmode om endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger. Denne pligt til endelig fremlæggelse af oplysninger har til formål at garantere, at de berørte virksomheder får ret til kontradiktion.

(jf. præmis 92)

De berørte virksomheder skal desuden forud for vedtagelsen af endelige foranstaltninger have mulighed for under den administrative procedure effektivt at fremsætte deres bemærkninger vedrørende rigtigheden og relevansen af de påberåbte faktiske omstændigheder.

4. En undersøgelse vedrørende handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger udgør en fortløbende proces, hvorunder mange konstateringer konstant revideres. Det kan derfor ikke udelukkes, at fællesskabsinstitutionernes endelige konklusioner, såsom konklusionerne om afskrivningsperioden, er forskellige fra de konklusioner, der drages på et vist stadium af undersøgelsen.

Den omstændighed, at de endelige oplysninger er ufuldstændige, medfører alene, at forordningen om indførelse af en endelig told er ulovlig, såfremt parterne på grund af denne undladelse ikke har været i stand at forsvare deres interesser effektivt.

(jf. præmis 114)

(jf. præmis 125-127)

6. I forbindelse med en procedure til imødegåelse af subsidiepraksis i tredje-lande råder Fællesskabets institutioner over en vid skønsebeføjelse ved afgrænsningen af den periode, der skal tages i betragtning ved konstateringen af en skade.
8. I forbindelse med en procedure til imødegåelse af subsidiepraksis fra et tredjeland kan fællesskabsinstitutionerne, når de skal analysere de økonomiske tendenser, lovligt tage hensyn til den udvikling, der er konstateret i EF-erhvervsgrenen i hele den betragtede periode, dvs. også i de år, hvor importen endnu ikke havde nået et vist niveau.

De kan fastlægge skaden i henseende til en længere periode end den, der er omfattet af undersøgelsen. Denne mulighed fremgår af den omstændighed, at undersøgelsen af de økonomiske tendenser skal omfatte en tilstrækkelig lang periode.

(jf. præmis 176)

(jf. præmis 161 og 162)

7. I forbindelse med en procedure til imødegåelse af subsidiepraksis fra et tredjeland skal konstateringen af, om der foreligger en skade, foretages ud fra en helhedsvurdering, og det er ikke nødvendigt at foretage en individuel beregning af den virkning, indførslerne fra hvert af de ansvarlige selskaber har haft. Fællesskabsinstitutionerne udøver ikke noget åbenbart urigtigt skøn, når de i forbindelse med denne vurdering baserer sig på oplysninger, som de med rimelighed kunne råde over.
9. I forbindelse med en procedure til imødegåelse af subsidiepraksis fra et tredjeland skal skadesundersøgelsen baseres på en række faktorer, der ikke hver for sig kan være udslagsgivende for afgørelsen. Selv om en af faktorerne udvikler sig positivt, er det ikke til hinder for, at det fastslås, at der er forvoldt betydelig skade, for så vidt dette sker på grundlag af forskellige faktorer, som i henhold til grundforordningen skal inddrages.

En sagsøger kan i tilfælde af uenighed om den samlede skadesvurdering ikke nøjes med at foreslå sin egen fortolkning af de forskellige økonomiske faktorer,

(jf. præmis 168)

men skal præcisere, hvorfor Rådet burde have draget en anden konklusion vedrørende skaden på grundlag af disse faktorer.

disse andre faktorer bryder årsagsforbindelsen mellem dumpingimporten og den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt.

(jf. præmis 213 og 216)

10. Artikel 8, stk. 7, i forordning nr. 2026/97 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab, bestemmer, at der skal foretages en undersøgelse af andre kendte faktorer end den subsidierede indførsel, som samtidig skader den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet. Denne undersøgelse skal sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives den omhandlede indførsel. Der er navnlig tale om faktorer som mængde og priser for så vidt angår varer, som ikke indføres til subsidierede priser. Heri kan også indgå en konkurrencestridig adfærd, hvori fællesskabsproducenter er indblandet.

Denne undersøgelse indebærer ikke nødvendigvis, at den pågældende faktors præcise virkninger fastlægges. Det er tilstrækkeligt, at fællesskabsinstitutionerne konstaterer, at den skade, som den omhandlede import forvoldte, til trods for en sådan ydre faktor var væsentlig.

Således kan den ene omstændighed, at disse andre faktorer har kunnet bidrage til den EF-industrien påførte skade i løbet af en del af den betragtede periode, ikke i sig selv føre til at udelukke muligheden for, at den subsidierede import også kunne forvolde væsentlig skade i den samme periode.

I tilfælde af, at den omhandlede EF-erhvervsgren i undersøgelsesperioden blev udsat for dumpingimport fra tredjelande, skal fællesskabsinstitutionerne ved bestemmelsen af den skade, som denne import er skyld i, undersøge, om

Ansaret for en skade kan nemlig tilskrives de omhandlede indførsler, selv om deres virkninger kun er et led i en mere vidtrækkende skade, som skyldes

andre faktorer. Det kan derfor ikke uden videre afvises, at en skade kan forårsages af flere faktorer på samme tid, som hver især er årsag til væsentlig skade.

Når der foreligger en vigtig ydre faktor, betyder det således ikke automatisk, at årsagsforbindelsen mellem den omtvistede import og den skade, EF-erhvervsgrenen påføres, brydes.

(jf. præmis 230-232, 236-238,
260 og 269)